

kulturminister, men hr. og fru Jensen, Yvonne og Jens, som sidder ude i rækkehuset, der selv skal kunne afgøre, hvordan deres børn skal opdrages. Det er det rent principielle.

Der er også det rent praktiske: Den eneste, som et sådant forbud mod reklamer for børn under 12 år vil gå ud over, vil være TV 2, for de andre stationer har jo såmænd valgt at sende ovre fra London, også TV Danmark, eller helt skrotte, sløjfe, deres børnereklamer. Så den eneste, det vil gå ud over, er en af de stationer, som sender kvalitetsbørne-tv. Og det er det tredje argument: at det vil gå ud over de kvalitetsbørneprogrammer, der vitterlig er i dansk fjernsyn, i modsætning til meget af det bras, vi ser fra andre udenlandske tv-stationer.

Det fjerde er, at svenske erfaringer med reklameforbud viser, at definitionen er grumset, og det har givet en meget stor administrativ bunke af retssager. Firmaerne i Sverige camouflerer i stigende grad børnereklamer, så de umiddelbart er rettet mod voksne forbrugere, men spottene appellerer stærkt til børn ved hjælp af animerede figurer eller børn lige på den anden side af de 12 år. Jeg tror ikke, at det kræver den store vismand at forudse, at den samme tendens vil fortsætte i Danmark, hvis kulturministeren får held med at indføre et dansk forbud efter svensk forbillede.

Jeg tror heller ikke for det femte, at der er nogen som helst videnskabelig dokumentation for, at tv-reklamer for legetøj og andre børnevarer er skadelige for børn.

Jeg mener altså, at kulturministeren er kommet med det her forslag på et løst videnskabeligt grundlag. Først efter offentliggørelsen af forslaget koblede kulturministeren sig på medieforsker Birgitte Tufte fra Danmarks Lærerskole, der selv var i gang med at undersøge tv-reklamers effekt på børn. Birgitte Tufte har jo tidligere været fremme i medierne og kritisere dansk børnereklame, så hendes konklusioner var altså ikke overraskende.

For det syvende, og det er jo også væsentligt, så ønsker et flertal af danskerne ikke et forbud mod børnereklamer i tv, hvis – og det vil være konklusionen og konsekvensen – det skal finansieres gennem højere licens. Det viser en rundspørge fra analyseinstituttet I & A.

For det ottende har forskere og branchefolk svært ved at få øje på grænsen mellem, hvad der tæller som børnereklame, og hvad der ikke gør. Når Danmarks Radio sender Bamse og Kylling – det er i hvert fald lige i øjeblikket mit

ungste barns yndlingsprogram i fjernsynet – er det så i virkeligheden skjult reklame for Bamse og Kylling og Ælling, og hvad de ellers hedder, Aske og Luna til orientering, eller skal det gøre det muligt at købe alverdens merchandise i form af dukker, videobånd og tøj med de populære figurer på? Hvad er det egentlig? Er det reklame, er det et filmprogram, eller hvad er det, det her handler om?

Alt i alt må jeg sige, at hvis vi ser bort fra ideen om børnereklamerne, og hvis vi ser bort fra nogle af de tendenser til omklamring, der er i redegørelsen, og de alt for stærke signaler om, at det er det offentlige, der skal gå ind og påtage sig nogle opgaver, synes vi da, at ideen er sympatisk, og det er også vigtigt, at man får sat skub i diskussionen, men der mangler altså lidt skub fremad. Der mangler nogle mere konkrete forslag til, hvad man kan gøre for at værne børnene og sikre en bedre børnekultur i Danmark. Men de tiltag, der er, altså på film-, teater-, tegnefilmområdet, musikområdet, musikskolerne, kan vi da som udgangspunkt godt støtte.

Ole Sohn (SF):

Kulturpolitik er at stimulere refleksion frem for refleksi. I vores moderne verden kan denne overskrift ikke understreges nok, for en af konsekvenserne af det moderne elektroniske eventyr er, at vi kollektivt bevæger os fra handlinger på grundlag af refleksion til handlinger pr. refleksi. Påvirkningerne sker simpelt hen så hurtigt, at der ikke bliver tid til eller vi ikke tager os tid til at reflektere.

Netop tid til refleksion er vigtigt, når vi snakker om børn og kultur, og med denne redegørelse, hvor regeringen sætter børnekulturen på dagsordenen, er man med til at anerkende børnekulturen, og det skal regeringen have ros for.

Barndommen er nemlig ikke blot et forstadium til voksenlivet, men en del af livet, som børn og unge har krav på at kunne nyde og opleve, uden at der hele tiden skal skeles til værdi i forhold til voksenlivet. Vi lever jo heller ikke som voksne vores liv alene for at sikre en rimelig alderdom. Vi ønsker at leve vores liv ud som voksne, og børn og unge skal også leve deres livsperiode ud.

Hvis vi skal skabe bedre rammer for børn, er det vigtigt, at vi tager udgangspunkt i børns situation og i en reel forståelse af børns vilkår. Derfor kan vi passende skele til FN's konvention om børns rettigheder, når vi nu skal til at skabe bedre vilkår og rammer for børn og unge.